

Elhunyt dr. Zsigó Margit

Váratlanul elhunyt dr. Zsigó Margit, a Csongrád megyei KÖJÁL főigazgató főorvosa. A halál olyan embert ragadott el, akire még temérdek alkotó munka várt: 46 éves volt. Szegedmon született, 1937-ben. Középiskoláit Kiskunfélegyháza-n végezte, majd a Szegedi Orvostudományi Egyetemen szerzett diplomát 1962-ben. Ettől kezdve a KÖJÁL-nál dolgozott különböző területeken. A megyei és a szegedi KÖJÁL egyesítéséből komolyan kivette a részét. 1975-től az intézmény vezetője. Szívósan munkálkodott azon, hogy jobb körülmények között végezhessék munkájukat. A múlt év végén azzal az elhatározással költöztek be új székházukba, hogy megnövekedett tennivalókat az eddigieknél jobban végzik. Irányításával a megye köz-

egészségügye javult. Folyamatosan képezte magát, szakmai, politikai és vezetési ismereteit gyarapította. Fontos feladatának tekintette a jó munkahelyi légkör kialakítását, sokat és segítőkészen foglalkozott munkatársaival.

Pályafutása során sokrétű társadalmi tevékenységet fejtett ki: a szegedi járási tanács egészségügyi és művelődésügyi pártszervezetének titkáráként, NEB-tagként, KÖJÁL szakszervezeti bizottságának titkáráként vett részt a közügyek intézésében. A Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetéssel ismerték el szorgalmas munkáját.

A megyei KÖJÁL dr. Zsigó Margitot saját halottjának tekintik, temetése november 3-án, csütörtökön 13 órakor lesz az újszegedi temetőben.

Propagandisták tanácskozása

Kétnapos tanácskozás kezdődött hétfőn a Közalkalmazottak Szakszervezetének rendezésében a szakszervezeti propagandamunkáról. Az ország minden megyéjéből mintegy száz vezető propagandista, a középírányító szervek agitációs-propaganda és kulturális bizottságainak vezetői meghallgatták Jakab Sándornak, a SZOT főtítkárhelyettesének előadását a szakszervezetek társadalmi szerepéről, a párt szakszervezeti politikáiról.

A kétnapos tanácskozás alatt előadások és konzultációk keretében dolgozzák fel a hallgatók a szakszervezet legutóbbi, IX. kongresszusán hozott határozatok végrehajtásának az igazságügyi szervezetben, a tanács apparátusban, a közművelődési dolgozók körében, a tudományos kutatóban a közszolgálatban szerinti területeken, s általánosan tapasztalatait.

A cirkuszt éjfél táján!

Megcsappant a műsoridő, hírelük maguk a tévések. Ha nem mondanák, a kutya se venné észre. Hiszen mostanában megint oly sok a gyatra, unalmas, elképesztően érdektelen külföldi film az esti főidőben, hogy az ember arra következtet, inkább: szegény (a szó több értelmében is az) televízió-ónk nem győzi a tömegtelen műsorpercet a saját gyártmányával, pláne értékes termékeivel kitölteni. Am igazából csak olyankor esünk gondolkodóba, amikor az álomba kergető esti programok után fölriadva azt látjuk, a bennünket érdeklő műsor csak ezután, 10 óra tájt, fél 11 körül következik.

Csak a múlt héten pénteken éjfélig, szombaton ugyancsak, vasárnap pedig 11 óráig tartott az adás. Egyszer a *Brancaleone ármádiája* című, a mozikban régebben vetített, s már ott sem sok dicsőséget ért. 18 esztendő filmet kellett kibírni annak, aki meg akarta nézni az ifjúsági szerkesztőség még mindig kissé fésületlen, de már több érdekes témát "földobó" *Pénteki randevúját*. Máskor a szépséges Jennifer O'Neil, alias *Guémánt Lady* bájai bizonyultak elégtelenné testi és szellemi frissességünk megőrzéséhez, mert pedig a *Nyitka Mihalkov* sorozat következő darabjához jövekeztünk volna menteni. Harmadszor a *Kis Padette* 18. századi romantikája tetszett kissé avittnak, pedig mindenképpen szeretjük volna éberen követni *Varga Mátyás* szavait, melyeket a szegedi stúdió portréfilmjében mondott volt — *Padette*. Kapcsolat — és *Snorthírek* után, éjjel fél 11-től.

Amikor e sorokat a kialakulásig zúgó fejjel, s hávatag belenyugvással a papírra vetem, csak egy gondolat bánt engem: miért hiszi a mélyen tisztelt műsorszerkesztőség annyi év, annyi kritikusú élc és dörgelem után még mindig, hogy a nézők nagyobb hányada bugvuta kalandokra, rossz krimikre éhes a vacsora után? Hogy az értelmes szót meg a művészet igazságát, a többiek, föl nem foghatják? *Miért* kell ilyen erőszakosan elhítenni az emberekkel, hogy a *zagyva csacsogás, a kosztümös pózolás, a szinropás semmi az igazán szórakoztató, s az ember látványra, ahogy a művészet mutatja — az megmosolyogni való unalom, az anyaföldtől elruaszkozottak és a sznobok világa*. Kérem szépen! Ha a mozikban már el merjük kérni a dupla helvényt, a könyvesboltban a háromszoros, a harki partikon a csilagos-ég-a-határ-t az úgynévezett szórakoztató „kulturcikkért”, mért ne virraszthatnának egyszerűen egyszerűen a tévé előtt az efféle műfajok hódolói? Mondjuk a demokrácia jegyében. Vagy legyen: a „*panem et circenses*” jegyében, de könyörgöm, végtessék tekintetbe a cirkusz éjfél tájt sokkal igazibb, mint szolid esti órán...

Nem tudni pontosan, a szoros összeműködés, vagy éppenhogy annak hiánya eredményezte de tény hogy a műsorújságbeli Varga Mátyás-interjúban majdhogyan szó szerint ugyanazok a mondatok láttak nyomdafa-székkel, amelyek a szegedi stúdió portréműsorában is elhangzottak. Nem mintha

az ismétlődések következtében bármelyik műfai, az írott vagy a tévés unalmas lett volna: hiszen a Szegedhez, a köztínházhoz és a szabadtérihez oly sok szállal kötődő művész érdekesen, fordulatosan tud mesélni és sokféle megszívlelendő dolgot tud mondani, s nem kétszer, százszor is elmondta már egynemely hasznos gondolatát — mégis foganatja, úgyhogy: hadd ismerjék meg a Hátba egyszere meg is halljuk, például a *diszlektaraktározás, nemlétezőről szóló rosszállásait*. Vagy a *szakmát kell tudni*” fedőnévű *ars poeticáját*, mellet a *míves, pontos, gondos, odaadó, szívvel-lélekkel készült munka mellett voksol* az „intuitív gondatlanság” a fellengzős művészkedés ellenében.

Hiszek benne hogy nemcsak „mezei” pszichológusok karakterológiájában szerepel a korán kelő, hainalban — munkás embertípus, hanem valóságmegfigyelésen alapul az általánosítás: a napkelte óráit a kezük, s eszük munkájára igényesek szeretik kihalasztani. Akiknek egész életen át fontos ha nem a legfontosabb, hogy „adni akarnak”, s lehetőleg *tökéletesen, a világ lehetőség tökélyesbülése végett*. Varga Mátyás korán kelő ember.

S örülünk, hogy Szegedhez — vonzalmáról legalább annyit beszél, mint átadásra érdemes művész-szakemberi tapasztalatairól. Még inkább annak, hogy ez a város is „idevalónak” tudja szereti a hírnevet alkotó ennek — ezvebek mellett — az is iele, hogy az itteni stúdió készíti róla televíziós portrét.

Sulyok Erzsébet

Nyílt nap — képességméréssel

A KPM átszervezése után Csongrád megyei Közlekedési Felügyeleté átkeresztelt szervezete az autósok, motorosok változatlanul régi nevén, autófelügyeletként emlegetik. S majdnem okkal-joggal, hiszen alapvető funkciója megmaradt, változatlanul a Kossuth Lajos sugárút végén található telephelyen érvényesítik — a gépjárművek műszaki állapotától függően — a forgalmi engedélyeket. Azt a jó szokást sem hagyják el a felügyelet munkatársai, hogy időről időre szélesre tárják a telep kapuit az autósok, motorosok előtt, s úgynevezett nyílt napjaikon, következmények nélkül, átvizsgálják a gépjárműveket.

A szegedi székhelyű közlekedési felügyelet munkatársai — pártszervezetük kezdeményezésére és támogatásával, november 7-e tiszte-

letére — ismét meghirdetik a nyílt napot, ezúttal november 5-ére, szombatra. A már hagyományossá vált szolgáltatásokat, bizonyára ismét közjárműtulajdonos veszi igénybe: a műszeres ellenőrzésről, a fényszóróbeállításról, az alapjáratú CO-tartalom méréséről és szabályozásáról írásban tájékoztatják az érdeklődőket. Ez a jármű minőségének tekinthető, s ha az eredmény jó, az ügyfél kérésére — díjfizetés ellenében — ott, a helyszínen be is jegyzik azt a forgalmi engedélybe. (Ha a jármű nem felel meg a vizsgán, nem kell tartani hátrányos következményektől.)

A nyílt napon üzembentartási engedélyek kiadását is lehet kérni, szakmai tanácsadó szolgálatot is szerveznek közületi és magán-

gépjármű-tulajdonosoknak — főleg az okmányokkal, az energiatakarékossággal összefüggő ügyekben. Az igazi újdonság azonban nem is ez a szolgáltatás, hanem a gépjárművezetői engedéllyel rendelkezők képességeinek mérése. A magánautósok önmagukat tehetik próbára — szakképzett vizsgabiztosoktól kaphatnak véleményt vezetési készségükről. A közületek pedig azokat a nem hivatásos gépjárművezetőket vizsgáztathatják le, akik jogosultak a közületi gépkocsi vezetésére. Mint ismeretes, egyre többen vezetnek „szolgálati” kocsit „úrvezetői” jogosítvánnyal — az intézmények, vállalatok, ha próbára teszik őket szombaton a közlekedési felügyeletnél, bizonyára nyugodtabban bízzák rá járműveiket a nem hivatásos pilótákra.

Változatok műszaki-gazdasági témákra A közgazdasági napok mérlege

Az idén hatodszor rendezték meg októberben a változatos rendezvénysorozat, a megyei közgazdasági napokat. Az idei eseménysorozat Szegeden és a megye városában főbb mondanivalójában a gazdaságirányítási rendszer továbbfejlesztésével, jogpolitikai kérdésekkel, pénzügyi tevékenységünk és infézményrendszerének fejlesztésével, bér- és jövedelempolitikai problémáinkkal foglalkozott, de hangzottak el előadások a gazdálkodás korszerűsítéséről, az ellenőrzésről, a mezőgazdaság népgazdasági szerepéről, az árképzés és az utókalkuláció kapcsolatrendszeréről, az új vállalkozási formákról nyert eddigi tapasztalatainkról, területfejlesztési elveink gyakorlatáról, a tájékoztatás szerepéről és még több érdemes témáról.

A programban kapott helyet az műszaki élet és a gazdaságtudomány legújabb eredményeit bemutató szak-könyvek kiállítása, amely ismét bizonyította, hogy a szakkönyv ma már termelő-eszköz a tudomány közvetlen termelőerővé válási folyamatában. Az idei könyvnapokra tíz kiadó együttesen 420 ezer példányban 51 új kötetet adott ki, köztük azokat a rangos műveket, amelyeket a Szegedi Nyomda nagy szakértelmével és pontosan állított elő.

meretek gazdag tárháza hívta fel a figyelmet az Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár bemutatkozására: előadásokkal, kiállítással, filmekkel ajánlva az általa nyújtott szolgáltatásokat.

A VI. Csongrád megyei közgazdasági napok rendezvényei — a néhány elmaradt előadás megtartására decemberben kerül sor — összegezték a VII. ötéves tervre történő felkészülést. Műszaki-gazdasági életünket tekintve olyan új szabályozások szükségesek, amelyek javítják külpiazi eredményeinket, a termelés hatékonyságát és az élómunka felhasználását. Úgy kell gazdálkodnunk, hogy a termelésben és a fogyasztásban reális viszonyok jöjjenek létre, és valósan jelenjenek meg az élómunka költségei.

Az idei közgazdasági napok — 35 rendezvénnyel és több mint három és fél ezer résztvevővel — ismét arra hívta fel a figyelmet, hogy nem elegendő csak termelni, vagy az egyszerű újratermelés követelményeinek eleget tenni, mert a műszaki tudományok haladás, az innoválódní akaró társadalom a magasabb fokú újratermelést, a gondolatok minőségibb újratermelődését kívánja meg a mérnököktől, éppúgy, mint a közgazdászoktól vagy a jogászoktól.

teiten ráirányítsák legaktuálisabb közös gazdaságpolitikai dolgainkra, gazdálkodási tennivalóink maradjonak végrehajtására, egyáltalán mindarra amit a közös, a természetes gondolkodás és termelvések érdekében jövőnkért tennünk kell.

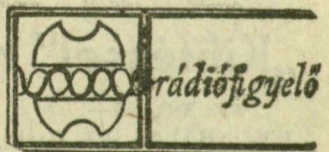
A rendezvénysorozat arra mindenképpen jó példa, hogy a különböző társadalmi szervezetek: a Magyar Közgazdasági Társaság, az SZMT, a TIT, a KISZ, a Magyar Jogász Szövetség és az MTE SZ közös céljaink eléréséért, életminőségünk jobbításához ilyen és hasonló munkafarmakkal is hozzájárulhatnak. A programba történt aktív bekapcsolódás pedig sokoldalú segítséget nyújthatott szakembereink napi tevékenységéhez, alkotókészségük további elmélyítéséhez.

Dr. Bátyai Jenő, az MTE SZ Csongrád megyei szervezetének alelnöke

Bővítik a gyógyszállót

Megkezdődött a hévízi Termál Szálló bővítése. A tízmillió forintos költséggel megvalósuló emeletépítéssel növelik korszerűsítik a hotel gyógyvászati részlegét. Három új forróvosi rendelőt alakítanak ki, s több kezelőhelyiséggel bő-

Legfőbb érték

Mélységesen egyet tudok érteni a remélt döbbenet minden megnyilvánulásával, ami csak balesetek láttán észrevehető. Az utcán mezev arccal, ijedt-mózdulatlanul álló tömeg reakciója (gondolom) teljesen azonos lehet tragédia után a gyárakban, vagy éppen a mezőn, a gépek mellett állókéval — az élet hirtelen-váratlan vége jöveteletlenebb minden másnál ezen a világon.

Hogy ma Magyarországon, mondjuk egy évben mennyi az üzemi baleset, vélhetően igen kevesen tudják. Nos, csak a szövetkezetek munkahelyein — a TOT szerint — egy évben 100—120 halálos kimenetelű baleset történik, közel 200 súlyos (többnyire csonkulásos), s évente mindezek következtében háromnegyedmillió munkóra (!) esik ki. Arról viszont nem készült — nem készíthető — statisztika, vajon hány üzemi baleset jegyzőkönyve zárul erősen vitathatóan, azzal a megálapítással, hogy „a dolgozó hibájából történt”. Ily esetek földerítésére és végleges tisztázására, mindazon mögöttesekkel együtt, amelyek

csak előfordulhatnak — példának okául a riportok (is) hivatottak. Legalábbis az olyanok, amilyen Kapusi Rózsát volt pénteken délután a Kossuth adón, *Egy halálos baleset nyomában — avagy tanulságok...* címmel. Szó se róla, a címet nem érzem túl eredetinek, így igazán jónak sem, az alcím pedig több mint szokványos, sőt, didaktikus volt, ám a riport 25 perce után hajlandó vagyok erőteljesen módosítani azt a többé-kevésbé elfogadott esztétikai nézetet, miszerint a jó cím fél siker. Mert Kapusi Rózsa mikrofonos nyomozása az izsáki Sárfehér Termelőszövetkezet bűzatabláján meghalt *Dóka László* 40 éves, három árva itt hagyott traktorosának ügyében egyszerre példázta a kiváló rádióriport egészét, és a mindenkor riporter alapállás tisztességpilléirenek erejét egyaránt.

Ilyen esetekben gondoljuk csak meg, nem is a konkrétumok érdekesei igazán. Harlem a következtetések. Azok, amelyeket a hallgató a riporter jóvoltából levonhat az esetből, nemcsak bizonyos tipikus társadalmi anomáliákat, de egy vérszenes hétköznapi jelenségsorozatot is illusztrálódo.

Kapusi Rózsa kérdezget. Bátran, okosan, sőt: indulattal. Úgy, hogy ez az igazán fölszabadító attitűd: felháborodom, tehát vagyok, írta volt valaha *Bálint György*, s ez az indulat mindig jó ügy érdekében, az emberi felelőtlenség, ostobaság, és antihumanum ellen hat, ezt kell fölállalnia és képviselnie a riporternek. S felháborodni bőven van ok: hallhattuk a roppant ellentmondásos kifogásokat és

magyarázkodásokat, felfedezhettük a szépítgetések mögül előjelző mulasztásokat, és sóhajthattunk Kapusi címjavaslata — *Rekvium egy traktorosért* — hallatán, no meg a konklúzió után: „de ez a sors sok traktorost fenyeget”. Hiszen mennyire igaz, hogy a gyakori hivatalos-nagyképű megállapítás („a dolgozó hibájából”) után csak szánkat összeszorítva” sziszeghetünk (akárcsak a riporternő): „no persze, hát ez a legegyszerűbb.” S mennyire szerencse, hogy jelen esetben akadt egy tisztességes, lelkiismeretes fölöttes, *Vörös Gézané*, a SZOT munkavédelmi felügyelője, aki nem restelt „utána menni” a dolgoknak, aki nemcsak a rádió mozgósította, de legvégül kimondta a legfontosabb tanulságot is: „nem szabad megengedni, hogy egy évben 120 fiatalember meghaljon a magyar mezőgazdaságban — egyharmada az országos üzemi baleseti átlagnak.”

Mondhatnák sokan, nem túlzott ez a nagy acsarkodás? Hiszen tényleg annyi nálunk a valóban gondatlan, gyakran gép mellett ittanó dolgozó, a munkavédelmi előírásokra lezserül legyintő, felelőtlen ember is. A valóság azonban tudjuk, mindig bonyolultabb az ilyen tetszős leegyszerűsítésekénél. Rádásul — nagy köszönet érte Kapusi Rózsának — újfent bebizonyosodott, a riport és a riporter igazi földadata és a tömegkommunikációban dolgozó hivatástudatának igazi lényege. És még valami: Egy régi, bizony már elégtelen elcsépelet mondás színe és visszajaja arról, mi is, ki is a legfőbb érték nálunk.

Domonkos László